

Sygn. akt II W 84/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca sędzia Aleksandra Grzelak - Kula

Protokolant Dagmara Nowicka - Bemś

po rozpoznaniu 22 października 2020 r., 7 grudnia 2020 r., 11 lutego 2021 r., 29 marca 2021 r. i 14 czerwca 2021 r.

sprawy **M. K.**

PESEL: (...)

obwinionego o to, że:

w dniu 17 grudnia 2019 roku około godziny 19:00 w J. na ulicy (...), na wysokości wyjazdu z parkingu marketu A., tj. na drodze publicznej, kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...), jadąc w kierunku ulicy (...), nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na oznakowanym przejściu dla pieszych,

tj. o wykroczenie z art. 90 k.w. w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym;

I. uznaje obwinionego **M. K.** za winnego tego, że 17 grudnia 2019 r. około godziny 19:00 w J. na drodze publicznej, tj. ulicy (...), kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa nieustalonemu pieszemu znajdującemu się na oznakowanym przejściu dla pieszych, tj. wykroczenia z art. 97 k.w. i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 k.p.o.w. w zw. z § 2 i § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.12.2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 30 zł;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. B. kwotę 221,40 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w tym kwotę 41,40 zł podatku od towarów i usług.

Sygn. akt II W 84/20

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

17 grudnia 2019 r. M. K. z żoną wracał z kościoła przy ul. (...) w J.. Gdy jechał tą ulicą prowadząc samochód F. (...) o nr rej. (...), na przejście dla pieszych wszedł nieustalony pieszy. M. K. nie ustąpił mu pierwszeństwa, przez co pieszy cofnął się.

dowód: zeznania K. M. k. 53

zeznania B. G. k. 8-9, 72

notatka urzędowa k. 5

M. K. jest emerytem. Jego emerytura wynosi 3700 zł miesięcznie.

dowód: oświadczenie k. 52

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, według którego żaden z pieszych stojących na chodniku nie wszedł na przejście przed jego samochodem. W pozostałej części wyjaśnienia obwinionego nie dotyczą stawianego mu zarzutu, a zatem nie były przedmiotem oceny sądu.

Wspomniana relacja jest sprzeczna z zeznaniami funkcjonariuszy Policji, którym sąd dał wiarę. Sąd uznał, że skoro patrolujący miasto funkcjonariusze zdecydowali się podjąć wobec obwinionego interwencję, mieli do tego powód. Jechali z naprzeciwka, zauważyli popełnienie wykroczenia, w związku z czym zawrócili i dokonali kontroli w okolicach poczty przy ul. (...), ponieważ tam zdążył dojechać obwiniony. Nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie, że skoro policjanci nie ustalili tożsamości pieszego, nie można uznać, że obwiniony nie wymusił na nim pierwszeństwa. B. G. i K. M. jechali z przeciwnego kierunku. Mogli albo zatrzymać się i ustalić dane pieszego, albo zawrócić i jechać za sprawcą wykroczenia. Naturalne wydaje się wybranie tego drugiego rozwiązania, ponieważ w przeciwnym razie obwiniony by odjechał, zaś ustalenie danych pieszego na nic by się zdało. Funkcjonariusze Policji działali standardowo – zauważyli popełnienie wykroczenia, podjęli czynności zmierzające do zatrzymania sprawcy. Sąd nie widzi powodu, dla którego funkcjonariusze Policji mieliby ścigać osoby niepopołniające wykroczeń i przypisywać im działania, których się nie dopuścili.

B. G. złożył zeznania w toku czynności wyjaśniających, zaraz po zdarzeniu i ta relacja jest najpełniejsza, oddaje to, co świadek zapamiętał. Zeznania te sąd ocenił jako w pełni wiarygodne: zawierają nie tylko opis popełnionego wykroczenia, ale także późniejsze zachowanie obwinionego, którego kontynuacja miała miejsce podczas kolejnych rozpraw. Zostały złożone zaraz po zdarzeniu, są zgodne z treścią notatki urzędowej i zeznaniami K. M., która była przesłuchiwana tylko przed sądem i z racji upływu czasu nie pamiętała dobrze tego zdarzenia.

Sądu nie dziwi, że funkcjonariusze Policji po ponad roku od zdarzenia pamiętali je słabo lub wcale. Dla obwinionego było to zdarzenie jednorazowe, w jego odczuciu przykre i wyjątkowe, lecz funkcjonariusze Policji z racji wykonywanych obowiązków traktują je rutynowo. Biorąc pod uwagę liczbę takich kontroli nie budzi zastrzeżeń niepamięć świadków. Niezależnie od powyższego B. G. złożył dokładne zeznania 23 grudnia 2019 r., kiedy to zdarzenie dobrze pamiętał, a zatem jego przesłuchanie na rozprawie miało wtórny charakter i nie może stanowić podstawy zakwestionowania tej wcześniejszej relacji.

Zeznania K. M. sąd również ocenił jako wiarygodne nie znajdując podstaw do ich kwestionowania. Świadek po przeczytaniu notatki urzędowej przypomniała sobie ogólnie obwinionego i kontrolę drogową, jej zeznania korespondują z treścią tej notatki i z zeznaniami B. G..

Zebrane w aktach dokumenty sąd także potraktował jako wiarygodne – pochodzą od uprawnionych osób i organów, nie były podważane przez strony.

W związku z tym sąd ustalił, że M. K. prowadząc samochód F. (...) ulicą (...) w J. 17 grudnia 2019 r. nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu dla pieszych. Naruszył w ten sposób obowiązek wynikający z art. 26 ust. 1 ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, który w dacie czynu stanowił, że Kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu. Obecnie obowiązki kierującego zbliżającego się do przejścia dla pieszych są szersze, lecz sąd, mając na uwadze, że przepis obowiązujący w dacie czynu był korzystniejszy, oparł

się na jego poprzednim brzmieniu. Wynika z tego, że M. K. nie dochował tego obowiązku, czym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 97 k.w.

Zachowanie obwinionego jest społecznie szkodliwe – poruszając się samochodem, czyli będąc silniejszym uczestnikiem ruchu, nie respektował praw słabszego uczestnika, zmusił go do cofnięcia się, zaniechania przejścia przez jezdnię.

Sąd zmienił kwalifikację prawną przypisanego obwinionemu czynu, ponieważ ta wskazana we wniosku o ukaranie była nieprawidłowa. Art. 90 k.w. stanowi o tamowaniu lub utrudnianiu ruchu, a zachowanie obwinionego takich znamion nie wypełniło. Obwiniony nie zastosował się do jednego z przepisów regulujących zasady w ruchu drogowym, co penalizuje art. 97 k.w.

Sąd uznał, że kara 300 zł grzywny jest karą sprawiedliwą i dostosowaną do wagi naruszonych obowiązków. Zachowanie obwinionego nie spowodowało żadnych negatywnych następstw ani zagrożenia, choć świadczy o nieostrożności obwinionego. M. K. był w 2019 r. karany za wykroczenie w ruchu drogowym, co oznacza, że zdarza mu się naruszać przepisy regulujące ten ruch. Kara ta powinna skłonić obwinionego do większej koncentracji, wzbudzić w nim przekonanie, że respektowanie zasad przekłada się na bezpieczeństwo wszystkich osób uczestniczących w ruchu drogowym.

M. K. otrzymuje emeryturę pozwalającą mu ponieść koszty postępowania bez uszczerbku dla utrzymania swojego i rodziny. Koszty te to zryczałtowane wydatki postępowania, które wynoszą 120 zł oraz opłata w kwocie 30 zł. Zryczałtowane wydatki nie obejmują kosztów nieopłaconej obrony z urzędu (art. 118 § 1 k.p.o.w.).

Na rzecz obrońcy z urzędu adw. D. B. zasądzono kwotę wynikającą z § 17 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.